

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 38.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874551520/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

— Aa — hvorfor pincer De mig, hvorfor kan De ikke lade mig være i Fred?

Povlsen lo. Vi er jo dog voksne Mennesker, Fru. Jeg skal desuden nøjes med en kort Forklaring. Sig mig blot, hvad der er i Vejen mellem os, thi jeg vil hedde Mads, om jeg kan begribe det.

Fruen tog sig sammen. De har ingen Tro! sagde hun.

— Tro? Paa hvad?

— Paa — paa — ja . . . De har ingen Tro paa Forsoningen, svarede hun lidt triumferende over at have fundet en saadan Hovedkategori at møde op med.

— Forsoning? Med hvem? Jeg véd ikke, at jeg har noget udestaaende med nogen, sagde Povlsen studsende.

— Med hvem? Med Gud naturligvis, baade for den Synd, De er født med, og for de Synder, De daglig begaar.

Den Synd, jeg er født med, kan jeg sgu ikke gøre noget for; og naar jeg ellers opdager, at jeg har gjort noget dumt eller utyskeagtigt, bliver jeg saa gal paa mig selv, at Vorherre næppe kan være vredere. Naar jeg da forsoner mig med min egen Samvittighed ved, saa godt jeg magter, at bøde paa mine Dumheder, saa er det vel alt, hvad et sølle Menneske kan gøre.

— Det er, som De aldrig havde lært Religion i Deres Liv, sagde Cecilie.

— Det, jeg har lært deraf i Skolen, har jeg glemt, før jeg har aldrig forstaaet det, men det kunde være, jeg netop har lært noget deraf i mit Liv. Jeg har lært, at man lever bedst med sig selv og andre Mennesker, naar man gør sin Pligt, er sanddru mod sig selv og andre og aldrig tænker eller handler sjofelt.

— Deres Betragtning er grundprosaisk som Deres Liv.

— Naa, jeg er da heller ikke Poet af Profession. Mit Liv, naa ja — det lever jeg jo dog for en Del i Vorherres frie Natur, i Mark og Skov, der er kenne til alle Aarstider. De derimod murer Dem jo inde og . . . om Forladelse, men det skal ud . . . bestiller ikke det, Vorherre har skabt, saa lang som Dagen er.

Nu blev Fruen hidsig. — Jo nu lever jeg netop et Liv i Aand og Sandhed, raabte hun. Nu lever jeg med de hellige Mænd nu vanker jeg om med Patriarkerne og besøger dem under deres Telte ved Palmerne og ved Kilderne; nu sætter jeg mig med Marie ved Herrens Fødder og lader Martha sysle med det verdslige. Hver Dag maner jeg de hellige Skikkelser frem for mig. Det er mig, som havde jeg dem alle omkring mig. Jeg forestiller mig,